

У родині Онуфрічів любові вистачає на всіх

Іноді до редакції надходять листи, в яких читачі дорікають нам, що основна увага газети зосереджена на великих станціях, де триває об'ємна навантажувально-розвантажувальна робота, обробка вагонів, формування і розформування поїздів тощо, тоді як на Львівській залізниці є чимало невеликих станцій, де, можливо, не провадиться така інтенсивна комерційна робота, проте історія цих станцій, життя їхнього колективу заслуговують не меншої уваги, ніж решта. Зважаючи на це, "Львівський залізничник" бере на себе зобов'язання знайомити читачів із роботою та життям колективів малих станцій нашої магістралі. Одна з таких – станція Вороненко, що поблизу Ворохти, розташована на висоті 900 метрів над рівнем моря – найвища на Івано-Франківській дирекції. У цьому селі розташований другий за протяжністю на Львівській залізниці тунель довжиною 1203 метри. Але особливим цей край роблять не висоти, і не тунелі, а люди, які тут працюють. Серед них – подружжя Онуфрічів – Дмитро Іванович та Наталія Миколаївна. Вони – залізничники, які виховують четверо власних дітей, і першими на Яремчанщині створили прийомну сім'ю, узявши на виховання ще двох діточок. Тепер у сім'ї Онуфрічів шестеро донечок.

Вирішивши навідатися у гості до цієї багатодітної залізничної родини, ми й не підозрювали, що подорож на станцію Вороненко подарує стільки несподіванок. Минувши Яремче, де на той час царювала справжня весна, уже через півгодини ми потрапили у справжню зиму. Це трохи скоригувало наші плани, бо були перестороги, що ВАЗівська "десятка" не вибереться на перевал. Невдовзі наші побоювання підтвердилися: два невеличких підйоми автомобіль подолав і зупинився перед третім.

Хоча до найбільшого підйому ще був шмат шляху, який швидше можна назвати бездоріжжям. Досягнення мети поїздки було під загрозою і перед нами постав вибір: або йти далі пішки, або повертатися до Львова.

Втім, цього дня нам таки вдалося потрапити у гуцульський край – на допомогу нам відправили потужніший автомобіль. На "Ниву" не довелося довго чекати, та яке було здивування, коли за кермом автомобіля побачили 21-річну Наталю – одну з доньок родини Онуфрічів. Сідаючи в машину, подумки поставили під сумнів водійську майстерність Наталі, але вирішили, що ліпше погано їхати, ніж добре йти пішки. Долаючи круті підйоми і спуски, вузькі місточки, які з обох боків обривалися глибокими ярами, переконалися, що автомобілем керує справжній професіонал. Не кожен чоловік так проїде цією ділянкою дороги та ще й за таких погодних умов, як ця дівчина.

Подолавши небезпечний відрізок шляху "Нива" зупинилася перед станцією Вороненко, яка, до речі, була збудована ще наприкінці XIX століття. На пероні стояло кілька пасажирів. А за кілька хвилин, ледь переводячи "дух", до станції доповз приміський дизель.

– Приміських поїздів у нас мало, – говорить чергова по станції Наталія Онуфріч (на фото у центрі). – Тут ходить всього три пари приміських поїздів та пасажирський поїзд сполученням Львів–Рахів. А вам пощастило побачити один із них приїхали перед самим прибуттям дизель-поїзда сполученням Івано-Франківськ–Рахів.

Наталія Миколаївна розповіла, що станція Вороненко перевалочна і що тут не проводяться жодні навантажувально-розвантажувальні роботи. Вся місцева робота зосереджена на станції Ворохта.

На станції Вороненко четверо чергових,

перед тунелем. До тунелю 800 метрів і ще 1200 метрів довжина самого тунелю, тому під час екстремальних кліматичних умов доводиться бігти в один бік до локомотива близько двох кілометрів.

Відповідаючи на запитання, чи не страшно вночі самій чергувати на станції, Наталія Миколаївна відповіла, що в горах значно безпечніше, ніж у містах.

– У селі Вороненко я виросла, і тут усі знають один одного в обличчя, – говорить Наталія Онуфріч. – Заїжджих тут дуже мало, особливо в зимовий період, бо всі туристи відпочивають у Яремчі, Ворохті, на "Буковелі". Влітку тут трохи більше людей, бо приїжджають сюди за грибами. Та я, власне, й не боюся, бо не маю за собою гріха, щоб когось боїтися. Та й при звичайся до всього за стільки років. На станцію я бігала ще в дитинстві і з її роботою добре знайома. Мій батько працював на цій станції – теж на посаді чергового по станції. Я свого часу навіть до нього на виробничу практику ходила. І залишилася задоволена, бо хто пояснить, навчить краще, ніж батько?! Мати теж працювала на залізниці – черговою по переїзду. Навіть дід був залізничником – працював обхідником тунелю. Загальний стаж роботи нашої династії на залізниці становить понад 100 років. Зараз її продовжують дві наші доньки. Залізничний фах обрала друга донька Василина та третя – Наталка. Василинка з першої хвилини життя судилося бути залізничницею, бо вона народилася в поїзді. Наше село розташоване в горах, швидкої допомоги тут не було, тому в пологовий будинок ми їхали поїздом – у вантажному вагоні (!). І не доїхали... Василинка народилася в дорозі. Зараз вона працює черговою по станції Ворохта. А Наталка зараз в очікуванні вільного місця.

але виконують вони і функції квиткових касирів, і прибиральників, і міліціонерів, а інколи й колійників.

– У горах дуже сніжні зими, – розповідає Наталія Миколаївна. – Хоча тепер зовсім інші зими, ніж, скажімо, ще 15-20 років тому. Щоправда, сніг тут лежить практично півроку, від середини листопада і до кінця квітня. Наприклад, минулого року рівень снігового покриву був 1,2 метра. За таких умов працювати важко, бо на станції постійно чергує лише один працівник. І якщо випаде багато снігу, то черговим по станції доводиться ще й платформи розчищати. Пасажирів тут небагато, щоб в середньому продаємо від 5 до 15 квитків на приміські поїзди, а на рахівський поїзд ще менше, але платформи завжди тримаємо в належному стані. Якщо снігу нападає, то беру в руки лопату і чищу платформи – і так кожен з нас. А бувало й таке, що доводиться стрілки розчищати після снігоприбиральної техніки, бо їх засипає снігом і тоді їх важко переводити. Хоча це робота колійників. І ще одна місцева особливість. Вхідний сигнал на станцію розташований

Найстарша Марія нині з чоловіком проживає у Чехії. Вона поїхала туди, за місяць вивчила мову і її взяли працювати шеф-кухарем в одному престижному закладі харчування. Наймолодша Христина зараз навчається в медичному коледжі. А віднедавна наша сім'я поповнилася ще двома доньками. Ми з чоловіком, перші на Яремчанщині створили прийомну сім'ю і взяли на виховання двох дівчаток – Дануту та Євдокію. Дануту ми взяли на виховання у віці 9 років ще у 2008-му, а Євдокію – торік. Зараз їй 18 і вона навчається у Львові. Захотіла стати перукарем. А Данута навчається у 7 класі.

Розповідаючи про особливості роботи на гірській станції та про сім'ю, Наталія Миколаївна підкидає дрова в пічку "буржуйку".

– Ні, жінки дрова не рубають, – мабуть, прочитавши в очах моє запитання, веде далі Наталія Миколаївна. – Дрова з лісу привозить чоловік, який працює неподалік, – забезпечує охорону тунелю – він начальник варті.

(Закінчення на 6 стор.)